

Hvad byder man gæster?

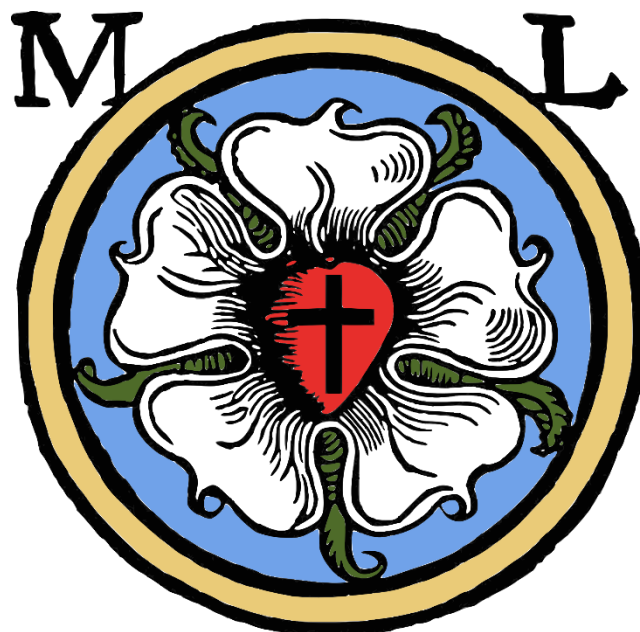

Forleden var jeg til et middelaldermarked med familien. Der var mange forskellige boder med alle mulige ting, man kunne købe. Midt i det hele opdagede jeg en bakke med Luthers portræt malet på. Jeg besluttede mig for at kiggede nærmere på den. ”Det er ham Martin Luther, der er på billedet”, sagde kunstneren bag disken. ”Nå ja, det kan jeg godt se nu” svarede jeg, mens jeg prøvede at virke glad og overrasket.

Vi fandt en pris, der var fin for os begge, og jeg senere drog hjem med min lille fine lutherbakke. ”Hvad vil du servere på den?” blev jeg spurgt af et voksent medlem af husstanden. Det umiddelbare svar er jo, at jeg vil servere kager, brød og slik med bakken. Men det fik mig til at tænke: Hvad kan man egentlig tillade sig, at servere på en bakke med Luthers billede?

Bakken er rund og med Luthers billede på. Den kunne ligne et segl, som man i gamle dage brugte som underskrift.

Luther havde også et segl, som han beseglede sine breve og dokumenter med. I 1517 designede Luther selv sit segl – en rose med bestemte farver. Det segl fungerede således som Luthers eget ID-kort med billede og underskrift på, som bekræftelse af hans identitet bag breve og skrifter. Seglet kaldes lutherrosen. Og hvis man ser på rosen, kan man måske se, hvad man kan servere på Luthers billede på bakken.

Det sorte kors i hjertet symboliserer, at troen på den korsfæstede Kristus gør mennesket saligt. Og at man bliver retfærdiggjort, når man tror af hjertet.

Den hvide rose omgiver korset og hjertet. Rosen symboliserer at troen giver glæde, trøst og fred. Et blå felt er baggrund rosen. Det blå symboliserer, at ånd og tro er begyndelsen på håbet om den himmelske glæde. Luther mente, at den himmelske glæde allerede var indtrådt i verden, men at den endnu ikke var synlig. Den gyldne ring er tegn på, at den himmelske glæde og salighed varer evigt. Og at glæde er langt mere kostbar end andre goder, ligesom guld er det ædleste og mest værdifulde metal.

Skal man følge Lutherrosens symbolik, når man servere noget på lutherbakken, så vil jeg foreslå følgende:

Som det sorte kors i hjertet kan vi servere Bibelen med Guds Ord og evangeliet om Jesus Kristus. Med andre ord; forkyndelse. Ord om Guds kærlighed, der glæder og gavner i en verden, hvor vi mennesker tror, at alt skal fortjenes ved egen kraft. Vi er allerede givet Guds kærlighed, er allerede velsignet – uden at skulle gøre noget for det.

Som den hvide rose kan vi tilbyde et andet menneske vores hånd. For hvem kan ikke få brug for at kunne tage fat i en hånd, når det er for mørkt i livet til, at kunne finde vej selv? Det er også næstekærlighed, når vi hjælper, trøster og glædes sammen med et andet menneske – ligesom Kristus blev menneske for at kunne leve vores liv, dele vore lidelser og glæde, og død.

Som det blå felt ville jeg tilbyde min gæst en kikkert. Nogle gange er det godt at kunne se langt – håbefuldt spejle efter bedre tider – når bump på livets vej dræner én for kræfter, og gør det svært at holde balancen i livet.

Den gyldne ring omkring det hele er den, der serverer. Mig selv, dig selv. Ikke fordi vi er himmelske eller guddommelige, men fordi vi er givet af Gud, at være hinandens tjenere i alle dele af livet. Vi skal være Guds forlængede arm – hans hænder – overfor hinanden. Og hvad mere kan man give, end sig selv? Når vi får gæster byder vi dem os selv – og de, os. Hver gang, vi møder et andet menneske, skal vi give os selv, ligesom vi selv får givet det andet menneske i ethvert møde. Vi har hinanden i vore hænder – ligesom vi hver især er i Guds hænder i alle aspekter af livet.

Er alt dette nu også særligt luthersk – og luthersk nok til at servere på hans portræt? Måske er det bare menneskeligt. Men det var netop også det, Luther gjorde opmærksom på. At vi er mennesker, fejlbarlige og syndere, som ikke kan gøre noget for at fortjene Guds kærlighed, nåde og frelse.

Vejen til Gud går ikke gennem bønner og afladsbreve, særlige messer eller traditioner og skikke. Vi står hver især frit foran Gud – ubeskyttede og uhjælpelige.

Men det er også den erkendelse, der gør os retfærdige og salige hos Gud – for Gud er netop dette; beskytter af de ubeskyttede, hjælpeløses hjælper, trøstesløse trøster – Gud for mennesker!

-Mads Zachodnik